כי מיניהו ד) **לחריטי**. לימו נמחרוזה שנסמוך עליה ה) דשמעת מהדר היה מחידך משום דקי"ל (עירובין דף מו:) ר' יהודה ור' שמעון הלכה כרבי יהודה: **קמייפא**. דקתני לר"ש שנאמין מן הלשכה ו) **דליח כהו כפרה**. משמע כהן ליתא ליזיבור כפרה גבוה מבל פר העלם דבר כפרה לציבור היא:

קרבני נחמי נאמי. ריבה הכתוב קרבנות הרבה לכל הני לשון קרבן ניתנו: **לרבות פר העלם** ז]. דבמין מתרומת הלשכה כתמיד דבמתמיד משמעי ועש"ג ללמ לדעתא דהכי הילהו שקליהם שהרי לא היו יודעים שימטו אף"ה מרבה להו קרא: **דברי ר"ש**. וסין דמקרא יליף עיקר הוא ח] **הך** ט) היא (ג) דתניא: **שמיני כהניהן**. בסמכת תמיד (דף לג:) מני (ד) לכהניה י"ג העסוקים בתמיד בין בנבוך בין בעבד זה בכך וזה בכך: **בשחרית דמשכח**. דבבל עמוקה היא לכתיב התומר לעולה מרבי (ויקרא מד): **שביעי**. מקריב הסלת דמנחת נסכי תמיד: **שביעי ניין ס"ג דלא נטלי**. לעולה והא קיימא לן מנחה ונסכיהם בלילה כו' אלא לא הקריבו היום נסכים יקריבום למחר וכגון שלא קדשו בכלי ללא נפקלו בלינה מלמ זיממין דקיב תמיד בשחרית הלכך ה"ד כמה כ"ג ולא מינו אחר תחתיו אמרוה רבנן קמיה דרבי ירמיה אמר ז) **בבלאי** מטפשאי משום דיתבו באתרא דחשוכא אמרי שמעתתא דמחשכן אלא דקתני ח) **שביעי** בסלת תשיעי ביין ה"נ דלא בטלי ב] **מנחתם** ונסכיהם ט) בלילה מנחתם ונסכיהם אפילו למחר אלא ט) דאי לא קתני ה"נ דאי לא קתני אהדרוה קמיה דרבא אמר מבישותין אמרי קמייהו מטיבותין לא אמרי קמייהו ג] (ו) והדר אמר רבא הני נמי טיבותין היא י) אמר קרא ג] סלת מנחה תמיד הרי היא לך בכמנחת ג] תמידין מאי הוי עלה אמר ר"נ בר יצחק ת"ש דתניא שלימה ב] שחרית ושלימה בין הערבים א"ר יוחנן פליגי בה **אבא** (ט) יוסי בן דוסתאי ורבנן אבא יוסי בן דוסתאי אומר מפריש לה שני קמצים של לבונה קומץ שחרית וקומץ בין הערבים ורבנן ב] אמרי מפריש לה קומץ אחד חצי קומץ שחרית וחצי קומץ בין הערבים במאי קמיפלגי אבא יוסי בן דוסתאי סבר לא אשכחן חצי קומץ דקריב ורבנן סברי לא אשכחן עשרון דבעי שני קמצים בעי רבי יוחנן כהן גדול שמח ולא מינו אחר תחתיו לרבנן

ואין מועלין **באפרה**. תימה מיפוק ליה לאפר הקדש מותר כלאי' נסוף תמורה (דף לב.). ומאן דמוקי ט) הא דתניא לאסוק נעפלה לליקה מילתיה לגא הוי חיים למעוטי ניחא גלא למאן דמוקי לה בתמורת הלשון [המס] ובפ' כל שעה (פסחים דף כו:) קשיא וי"ל דשמא הכא בשלמי ועוד נלאה לטעם להמס מסוס לסין לך דבר שנעשית מצוותו ומועלין בו אבל הכא אכלי לא מיתעביד:

דקא עבדי למבתן. רב אשי לטעמיה דאמר במסכת מכות (דף כא.). לאפר מקלה מותר להניח על מכתו משום דמכתו מוכחת עליו: **גזרו ביה מעילה**. משמע הכא לאיכא מעילה מדרבנן וה"ג ממיגין פרק הוליחו לו (יומא דף נט. ושם:) ובפרק ולד מטמא (תמורה ד' יג:) מועלין בדמיס דבכי ר"מ ור"ש ומכ"ע אין מועלין ועד כאן לא פליגי גלא דרבנן אבל לאוריימא אין מועלין ואיס דגבכי פרק הוא מועלין ואיכוה הוא גלא ה"ג מ"ט לגלומו אין מועלין מדאוריימא והסס נמי תנן ר"ש אומר הסד קל במחילתו ומתוך כפופו כו' אלמא דמדרבנן הוא ומימה דבסוף פרק בתרא דתמורה (דף לב:) מ) בעי גבי מקדיש עולה לבדק הבית אפור ג"ש מועלין עד שתיפדה ומועלין בה אפי מעילות ופריך ואי לרבנן מי אימא מעילה לרבנן ות"ל לרבין לאיכא מעילה לאוריימא לא שייך למקן מעילה אמר לרבנן ומיהו מימה לרבי מעילה דקס ג.) תנן קדשי קדשים שנמחן בדרום מועלין בהן לרבנן ואפי אימא אין מעילה לאוריימא ומעילה לרבנן לאוריימא משום אומס לרבנן גא משום אומס וכ"ש קרבן ופריך מי אימא מעילה לרבנן אין לאמר עולת קדשים שנמחו יגאו מידי מעילה דכר תורה הא לרבנן אימא מעילה ואפי"ה אפי' אימא מעילה בדמיס דמיית מתני' לאיכא לאוריימא לקדשי קדשים שנמחן בדרום ס) וכמאן דמנקינהו דמי ס) (ולהכי ר' חייס וכן פי' נקונטרס כאן) דסד אקדושה רבנן והנמת אימא שפיר מעילה לאוריימא אבל קדשים שנמחו גי נמחת לה קדושת דמיס הילכך מייתי טפי שפיר ל] ע) ואפי' הכא נמי אימא קדושה מדרבנן וקשה לפיזוגו גבי קדשים ממטא (תמורה דף יג.) גבי קדשים שנמחו דפריך מי אימא מידי דמעיקרא לית ביה מעילה ולא ומכי סס ומאי פריך לפיזוגו טוגא אימא לפלוגי פ) לכך נראה כמו שפירשתי ומיהו מימה קשה מכתו (דף כא.). לאפר מקלה מותר לאפר הקדש מותר כלאי' קשיא אמורין לפני בני ארץ ישראל כדי שילעיגו עליהן. ומשיבותן לכלומר ומה שאנו מתרצין יפה אין אומרין לפניהן. הרי היא לך כמנחת תמידין שאינה בטילה לא בשחרית לא

ד) מיניהו פ"ש מהלי' קרבנות ה"ב: ה) [זבחים ג.], [יומא נט.], [סוכה ב.]. ו) [יומא נ.], [מנחות סד.]. ז) [מכות יג.], [מנחות עה.]. ח) [תמיד לג:]. ט) [לעיל מד.]. י) [ס"ק, ו) [לעיל מד.]. כ) [פסחים קה. יומא נ.], ל) [נעיל ב: ע"ש], מ) [לעיל ב: ע"ש], נ) ל"ל והך קמייפא, י) ס"ל ל"ג וכ"ג רש"י ק"ק דלי קתני, כ) נעלה ולא נלגלג ק"ק דלי קתני הס"ד. ל"ק, ל) [ס ומכ"ל ד:], ס) [נעיל ב: ע"ש], ע) ל"ל הס דעלע. פ) [ל"ל הס דעלע. צ) [ויקרא על זה עיין תוס' יומא נ. ד"ה כל].

תורה אור השלם

1. עַז אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת קָרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ: במדבר כח ב
2. וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כְּמִשְׁפָּטָם: במדבר כט יח
3. זֶה קָרְבַּן אַהֲרֹן וּבָנָיו אֲשֶׁר יַקְרִיבוּ לַיְיָ בְּיוֹם הִמָּשַׁח אֹתוֹ עֲשִׂירִת הָאֵפָה סֹלֶת מִנְחָה תָּמִיד מַחֲצִיתָהּ בַּבֹּקֶר וּמַחֲצִיתָהּ בָּעָרֶב: ויקרא ו יג

הגהות הב"ח

(א) גמ' הדר אמר רבא הא גמי: (ב) שם יוסף וכן בכל העתיד: (ג) רש"י ד"ה דבני ר"ש וכיון דמקרא ילף עיקר הוא הך היא דאחרונה דתמיד"מ היא כל"ל וכ"ה בס"ג כל' יהודה ס"ל כר' יהודה דלעיל מקרא מיותר הוא דכל הקמיע קמיע וקי"ל כר' יהודה כי דכן ילפינן מקרא וק"ל: (ד) ד"ה שמיני וכו' מני ל"ג כהנים העסוקים:

מוסף רש"י

פר העלם דבר של ציבור. כגון שהורו בי"ד בעבודת הוכיים ועשו ליבור על פיהם ודיעו שעשו ואחרו כאם ולריכין מעות כדי ליקח פר ושעירי עבודת הוכיים של ליבור. בתחילה מגבין להן. שמגבין גוגין מכל אחד מיבמל מעות לקנות מהם פר ושעירי עבודת הוכיים לגזרך קרבן (הוריות ג:). הי מיניהו דאחרוהא. ליחו מהמעות נשתיי אחרונה דנמעון עלה אמלמא דמר ודמר, דכל אד ואד הלד מלטיעתיי קמייפא ועקנו טיעותיי דאחריי ומכאיימא עיקר לסהור כהו מקמייפא (יבמות עד:). באחרא דחשוכא. בבבל שהיי מלוה (יומא נז.) בבל עמוקה (פסחים לד:). אמרי שמעתתא דמחשכן. כשאין יודעין טעמו של דבר גוגין מלמס טעם שאיגו (שס). שביעי בסלת. גלמאי הקטרת אחרי אחרי מקטירין ממנהו לסיגיו אלא תשיעי ביין. ונסכים רגיעית הסין, כל אלו אלו קריבים עם הלחמים לאין מקריבין שולה גלא ממנה ונסכים וחגיגים, אף על פי שקריבין בעבור כהן גדול, והולל ומן הפסוק סס קודמין לנסכי תמיד (תמיד יב.). מנחתם ונסכיהם בלילה. דמשמע ונסכים קריבין בלילה, ואי קשיא הא דתניא בפ' קומין (לעיל כו:) דבריס שלריכין ליקרב היום ולקריב ממנה נסכים, מפרס לה בפרק יש קרבנות ממנה ממנה ונסכים (דף ח.). דהא דקתני היום ונסכיהם הבאים עם הזבח, והא דקתני בלילה ונסכים הבאין בפני עלמן עם הזבח, ונלנד שלא יקדשו בכלי מלאמנה, דאי אפשר שנסכין בפני עלמן יהו לריכין ליקרב בלילה ואפילו למחר. אם הבית היום יהו לריכין להקריב נסכיו למחר, ונלנד שלא יקדשו בכלי מלאמנה, דאי אפשר שנסכין בלילה בדמנית במסכת מעילה (דף יב.) דקתני: לא מצינו בכל הוכיעלוג שנסכים הבאים